

HOFFMANN, Paul, professor (Osweiler bij Echternach 4 juni 1851 - Maagdenburg 9 november 1918).

Studeerde wijsbegeerte en klassieke filologie te Bonn en te Straatsburg. In 1883 werd hij aan de Rijksuniversiteit te Gent belast met de leergangen van moraal en geschiedenis van de wijsbegeerte en

in 1886 werd hij gewoon hoogleraar. Hij was een stil en bescheiden man, tolerant en vrijzinnig (lid van de loge Licht en Liefde). Toen in 1916 de vernederlandsche Gentse universiteit door de bezettende overheid heropend werd, aanvaardde hij het ambt van rector (tot 1918). Reeds in 1896 had hij zich, naar aanleiding van een referendum van

't Zal wel gaan, uitgesproken voor het hoger onderwijs in de volkstaal. Door de herinneringen aan de vernederingen en de spot, die hij als Duitstalige Luxemburgse volksjongen te verduren kreeg op het verfranse atheneum te Luxemburg, had hij begrip bij voor het standpunt van de flaminganten. In de geest van L. de Raet hoopte hij de universiteit te kunnen hervormen tot een centrum van Vlaamse cultuur en wetenschap. Merkwaardig voor zijn diep gevoel voor sociale rechtvaardigheid zijn zijn toespraken tot de studenten van de vernederlandsche universiteit: De sociale rol der hogescholen (openingsrede 24 oktober 1916), Stamgevoel en stambewustzijn (openingsrede 16 oktober 1917) en De beteekenis van het Vlaamsch Studentencorps (29 december 1916), welke destijds op grote schaal werden verspreid. Op 21 mei 1918 werd hem een ziekteverlof toegestaan van 3 maanden, dat 17 augustus verlengd werd met één jaar. Een paar maanden later overleed hij te Maagdenburg.

LITERATUUR: P. Tack, *Prof. D. Hoffmann*, in *Gentsche Studentenalmanak* (1895); - *Paul Hoffmann*, in *Reinaert*, jg. 1, nr. 21 (11 oktober 1930).

JAN BRANS